

Оцењујући посљедња збивања на српској економској, политичкој и социјалној сцени дошао сам до закључка да је моја прогноза, коју сам дао у тексту „Србији спаса нема“, била преоптимистична, па ћу изложити своје садашње виђење економске ситуације. За ову прилику држим прикладним да Србију упоредим са речним бродом или (библијским речником) арком.

Пре свега, мора се одати дужно признање нашем капетану брода (премијеру) и целој посади, јер су у рекордном времену и износу пребродили ММФ слапове (не зна се, истина, уз коју цену) и обезбедили гориво за погон арке. СЕКА, ноћна мора целог света је искориштена као шанса за реформске мере везане уз прелажење ММФ слапова, и истовремено је обуздана, те вештим захватом посаде увезана за дно, а командант морнарице (председник) задовољно трља руке по одлично урађеном послу и с правом се хвали да је то успело само његовој посади. Сада остаје Американцима и Европљанима да одраде свој дио посла и увежу за дно остале кракове хоботнице.

Истина, у посљедњем интервјуу командант је вратио капетану сва права и одговорност за управљање арком, а противкризне мере су престале бити изузетне и не служе за пример „*urbi et orbi*“. Злобници би из овог извукли основани закључак како је командант морнарице коначно схватио да га посада извргава руглу, јер понавља њихове небулозе, па стога сада од ове пере руке, схвативши да би могао бити отплављен заједно с њом.

А шта раде појединачно чланови посаде, путници и резервна посада?

Први официр, експертски Распућин, којег сам „неосновано“ оптуживао за лошу ситуацију српске привреде, ствара чуда невиђена. У пар потеза је створио СЗТ (Српско заједничко тржиште) од најмање петсто милиона потрошача (пored Русије и ЦЕФТА, Турска, Иран, Северна Африка, Украјина итд. итд.), а гдје ће се зауставити још се не зна. Слутим да ће, по преузимању Крајслера од стране Фиата, на мети бити и даљих петсто милиона потрошача. Ја не могу предочити колико Пунта, малина, челика (надам се да није проблем пустити поновно високе пећи) и других производа ће прогутати ово СЗТ. Бојим се да ће бити проблем с недостатком производних капацитета. На другој страни, српски произвођачки монополистички картели ће (на задовољство потрошача) морати оборити своје цене и производњу, због јефтине турске а и иранске робе. Дакле сви вуци ће бити сити, а све овце на броју.

Даљи маестрални потез експертског цара (унапредио сам га због СЗТ) је добијена битка са модерним Муса Кесеџијама (банкарима), којима је показао гују из потаје (банкрот Србије) и ови су пристали да рефинансирају иностране дугове српских фирми. А у овоме се види сва његова величина, јер је одрадио посао за који није плаћен и који није проблем државе (што произлази из ранијих изјава експерата). Истина, свака битка узрокује и губитке, што у овом случају значи пад кредитног рејтинга, па је Србија сада међу првима гледано од зади.

Последња изјава експертског цара о томе како се одлаже реализација генијалне идеје о провођењу мултилатералне компензације, говори о томе како овај све ради у право време. Иако су неки јадни сумњичавци оспоравали оригиналност идеје (да су то први измислили комунисти) и да иста није давала очекиване резултате, верујем да ћемо бити угодно изненађени када он употреби ово одложено оружје, те државу и привреду реши дугова, због чега ће наступити свеопшта ликвидност. Надам се да сам овим похвалама макар и деломично опрао „*mea culpa, mea maxima culpa*“.

Што нам је припремио други официр, експертски водич (Божа бајкопутописац) који је, након провођења Срба по Европи, открио нову туристичку дестинацију Азију (Кина, Индија, Јапан) и само што није кликнуо: „Ајдемо у Азију“. Да ли нам он то можда отвара нови свилени пут? Несретни Марко Поло се сигурно окреће у гробу због зависти, јер је стигао само до Кине.

Да не заборавим трећег официра, експерта за коридоре, који се, стављајући своју министарску главу на пањ, изборио за наставак радова на коридорима. Истина, у том не би успио да га није подржао командант морнарице, који коридорима даје предност чак и пред Европском унијом.

Посебно треба истаћи српског Гринспена, који суверено саветује експерте како се могу из сухе српске дреновине исцедити последње капи воде и на тај начин напунити српска буџетска каца без дна.

Што рећи о круни незапамћених српских успеха - СТО, захваљујући несебичној подршци наших еуроатланских пријатеља и самопрегачком раду наших експерата? Када Србија у 2010. постане чланица Светске трговинске организације, цели свет ће јој бити под

Где ће завршити српска арка?

Пише: Никола Турајлић
уторак, 19 мај 2009 13:13

ногама. Када се српски произвођачи пусте као вукови међу светске овце, направиће свеопшти масакр иноземне конкуренције. На видику је око шест милијарди потенцијалних купаца за српске брендове. Алелуја! Алелуја! Алелуја!

Иначе, посада наставља са дугорочно зацртаним економским циљевима. Спољни трговински платни биланс за 2008. годину се кретао у стандардној релацији двоструко већег увоза од извоза, у чему Србији не могу конкурисати ни наш узор САД. Једини приговор нашој посади је прескромност. Тако су дали процену раста (негативног) БДП у 2009. на два одсто, а статистика за прво тромесечје указује да ће се исти удесетостручити.

Не зна се где се заглавио буљук очекиваних страних инвеститора, јер све што је уложено у Србију у овој години (осим за приказани НИС) би солидно друштво могло препити за једну вечер у биртији.

Не желећи да замарам читаоце даљим успесима капетана и посаде, прелазим на путнике у арки.

Пре свега, треба одати признање херојима највише фазе транзиције, производним фирмама које преживљавају успркос свеопште неликвидности (узроковане пре свега ех-YU тајкунима и државом), а којима успут крв пију банкарске пијавице високим каматама. Злочин би био не споменути тајкуне, звезде пред и пост октобарске транзиције, који су тако високо узлетели да им је сунце почело растапати крила, па постоји велика опасност да се суноврате и растуре Србију. Очекујем да ће се капетан и посада угледати на Обаму и неће дозволити овакав развој, и по цену да то плате српски порески обвезници.

Изгледа да су „највећи добитници“ транзиције пољопривредници, који захваљујући експертима, из обести проливају млеко или просипају пшеницу и тако слично.

Српска средња класа ужива у својој проицљивости јер је потврђена њихова процена да су изабрали најбољу могућу посаду за српски брод. Која друга посада би се тако успешно задуживала и нпр. одржавала ниским рате кредита са девизном клаузулом? Ово ме подсећа на виц о човеку који се је, падајући с небодера при сваком кату, храбрио

речима да је још увек добро. А шта се дешава са губитницима транзиције, који помало досежу апсолутно дно? Појединци настоје, на оправдано згражање демократске јавности и слободних медија, да штрајковима глађу или чак самоповређивањем привуку пажњу на себе. Командант морнарице, капетан и посада пусте понеку крокодилску сузу и траже стрпљење, јер су нас сустигла зла времена, а они пожртвовано раде на томе да ће свако у најскоријој будућности добити макар корицу хлеба. Говоре да је тиранин књаз Милош имао страх од масе која шути, док наше демократе верују у убедљивост својих обећања, или вероватније рачунају да ће у случају густога ударити у тутањ са напуњеним путним коферима.

Како се понаша српска резервна (опозицијска) посада? Рекао бих да је скоро занемела пред проблемима с којима је суочена позицијска посада. Никаква озбиљна критика економских противкризних мера, а кобајаги се залажу за изборе.

Да не бих губио време на хваљење управљачке способности посаде, враћам се на саму пловидбу српске арке. Ова плови незаустављиво низводно, средином реке, са фиксираним кормилом (програмираним према ММФ коду) у правцу водопада. Арка не може пристати на неку од обала, већ се њена пловидба једино може успорити додавањем гаса моторима у положају вожње уназад, а посада се за сада успешно снабдева горивом из ММФ цистерне. Добија, истина, и понеку донацију, док остали приватни дистрибутери одбијају издавање горива због изостанка гаранције плаћања (враћања). Како се због СЕКА падавина водок јако убрзао, посада мора све више придавати гас, а арка све брже плови и незаустављиво се приближава водопаду. Још се не зна када ће се суновратити, али је одбројавање почело, и то у месецима, а не у годинама.

Не постоји капетан и посада на свету која може укотвити српску арку пред амбисом, а садашња се претвара да нешто ради, са чувеним изузетним противкризним мерама прве, друге итд. генерације. Дакле, суноврат је неизбежан, а питање свих питања је шта ће бити по распаду арке? Тко ће од расутих дасака „склепати“ нову арку, која ће макар и помоћу весала пловити у смеру који јој одреди посада. Не верујем да можемо очекивати масивну помоћ од наших западних милосрдних пријатеља, јер и они се приближавају својим Нијагариним водопадима. Од наших несуђених пријатеља с друге стране можемо очекивати заслужени поврат дужног презира.

Дакле, остаје само уздати се у се и у своје кљусе и извршити, пре свега морални, а потом и привредни, препород Србије. Морални препород је услов свих услова за привредни и сваки други препород, јер мора бити јасно да се ни једно друштво не може развијати

Где ће завршити српска арка?

Пише: Никола Турајлић
уторак, 19 мај 2009 13:13

када његови појединци морају стално бити на опрезу да их нетко не покраде или превари (ако их нагриза црв сумње да их неко искориштава за своје себичне циљеве, да из туђе несреће нетко извлачи за себе корист). Дакле, морална правила нису сама себи сврха, али не придржавање њих деструира цело друштво, као што је случај са Србијом.

Покушајмо проценити која би то снага могла извршити нужни свеколики препород Србије да Срби не поделе судбину Хазара.

Да ли су то наше политичке странке и њихови чланови (које условно називам Прва Србија), који су последњих двадесетак година учинили све могуће и немогуће, намерно или ненамерно, да се Србија и Срби нађу у најгорој ситуацији у њиховој хисторији? Они који сву своју снагу троше на тражење и хватање плена, док им је Србија последња рупа на свирали. Бојим се да ови, иако кликћу да се чује и до неба како гину за Србију, нису гаранција за спас и свеопшти препород. Што рећи за нашу Другу Србију, која је за шаку зелембаћа продала душу и интелект нашим милосрдним еуроатланским пријатељима, и од Србије начинила пљуваоницу, каква не постоји у целом свету? Кад би било времена, они би били идеални да организирају чистионицу и да се на њих налепи сав преостали нерегистрирани српски талог. Али, у сваком случају, ови нису програмирани да стварају, већ да разарају. Међутим, њихова је непроцењива заслуга што су својим небулозама царали по српском огњишту и на тај начин одржали пламичак патриотизма.

Ко потом уопште може спасити и препородити Србију? По мени је то она, скоро невидљива, нечујна, деморализована и неорганизована, условно названо Права Србија, која је сачувала своје моралне темеље и то само млада генерација која има снагу и наду за промене. Старија генерација (у коју се сврстава писац текста) или средња генерација (Вукадиновић и Антонић и други) су потрошене у сваком погледу (физичком и психичком), и од њих се може евентуално очекивати морална подршка, док ће се млада генерација морати сама упустити у надљудски подухват, уколико жели учинити нешто за своју будућност тј. да јој се њен будући живот не претвори у пакао. Писац текста, као проматрач са стране, види за сада само у младој генерацији, окупљеној око НСПМ, критичну масу која може започети процес организовања Праве Србије, и стога им предлаже да се окрену овом послу уместо препуцавања са којекаквим инфантилним другосрбијанцима.